

Мишката отишла при облака.

— Казаха ми, че си най-горенъ отъ всички ни.

— Не, вѣтъра е по-горенъ отъ мене.

— Защо?

— Защото по цѣль день ме разкарва и не ме остава да си почина.

Мишката намѣрила вѣтъра.

— Ти си билъ най-горенъ, рекла му тя.

— Кой, азъ ли? Излъгали сж те, Гризанке. Долината е по-горна отъ мене. Влезна ли вжтре у нея, духамъ, духамъ, — не мога да излезна!

Мишката слѣзла въ долината.

— Дай ми щерка си. Търся снаха отъ най-голѣмъ родъ. Ти си била по-горна и отъ слънцето, и отъ облака, и отъ вѣтъра.

— Рѣката е по-горна отъ мене, отвърнала ѝ долината. Тя си тече презъ мене и не мога да я удържа.

Запжтила се Гризанка къмъ рѣката.

— Търся снаха отъ най-голѣмъ родъ. Хайде да се сродимъ. Дай щерка си за моя Гризанчо.

— Иди, мишке, при брѣга, той стои по-високо отъ мене и тѣй здраво ме държи, че не ми дава да се разливамъ.

Най-сетне мишката стигнала до брѣга. Седнала да си почине. Уморила се, не било малко пжтъ.

— Слушай, миличѣкъ, рекла му тя, дошла съмъ сватлъкъ да правя съ тебе. Научихъ се, че ти си билъ най-горенъ отъ всички ни. А искамъ снаха ми да е по-горна отъ мене.

— Сбъркала си, мишке, азъ не съмъ. Къртицата е, предъ нея азъ нищо не струвамъ. Тя постоянно ме рови и не ме оставя здравъ.

Мишката се прибрала и казала на мжжа си.

— Правъ си билъ! Тръгнала съмъ да търся снаха отъ най горенъ родъ. Ами, че тя била до мене!